

Sygnatura akt VI W 1698/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2013 roku

sprawy przeciwko P. L. (1) synowi S. i J. z domu N.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

W dniu 06 lutego 2012 r. około godz. 09.25 we W. kierując samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) jechał lewym pasem ruchu do jazdy w prawo przez skrzyżowanie ul. (...) od strony ul. (...). W. w kierunku ul. (...) i na skrzyżowaniu z ul. (...) podczas zmiany pasa ruchu z lewego na prawy, nie zachował szczególnej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu w wyniku czego zderzył się z kierującym samochodem ciężarowym marki V. onr rej. (...) jadącym prawym pasem ruchu w tym samym kierunku ruchu. Czynem swoim spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w związku z art. 22 ust. 1 i 4 prd

I. uniewinnia obwinionego **P. L. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI W 1698/12

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 6 lutego 2012 roku na skrzyżowaniu ulic (...) we W. doszło do kolizji drogowej z udziałem samochodów marki S. (...) nr rej. (...) i V. (...) nr rej. (...).

Samochodem marki S. (...) kierował P. L. (1). Samochodem ciężarowym marki V. kierował M. G..

Do zdarzenia doszło, kiedy kierujący samochodem marki S. (...) poruszał się lewym pasem ruchu do jazdy na wprost, od strony ulicy (...) w kierunku ulicy (...).

Kierujący samochodem marki V. jechał wówczas w tym samym kierunku, prawym pasem ruchu.

dowód:

zeznania świadka M. G., k. 53 akt;

wyjaśnienia P. L. (1), k. 7, 51 akt;

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, k 57-66 akt;

zeznania biegłego J. W., k 71 akt;

notatka urzędowa o kolizji drogowej k.3 akt;

Oskarżyciel publiczny zarzucił P. L. (1) spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. (...) jechał lewym pasem ruchu do jazdy w prawo przez skrzyżowanie ul. (...) od strony ul. (...). W. w kierunku ul. (...) i na skrzyżowaniu z ul. (...) podczas zmiany pasa ruchu z lewego na prawy, nie zachował szczególnej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu w wyniku czego zderzył się z kierującym samochodem ciężarowym marki V. jadącym prawym pasem ruchu w tym samym kierunku ruchu.

Wersja takiego przebiegu zdarzenia oparta została na zeznaniach pokrzywdzonego, kierowcy samochodu V..

P. L. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Zaprzeczył, żeby zmieniał pas ruchu. Wskazał, że kolizja była następstwem przekroczenia osi jezdni, podczas wykonywania manewru skrętu w prawo, przez kierowcę samochodu ciężarowego, M. G..

W sprawie występują zatem dwie przeciwstawne wersje przebiegu wydarzeń. Przedstawione są przy tym wyłącznie przez kierujących pojazdami uczestniczącymi w kolizji. Brak jest jakichkolwiek innych źródeł osobowych, które mogłyby umożliwić weryfikację obu wersji przebiegu wydarzeń. W celu uczynienia tego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Ten jednak stwierdził, że obie wersje są równie prawdopodobne i -wobec braku udokumentowanych śladów kolizji- nie ma możliwości uznania, która z wersji jest bardziej prawdopodobna. Wskazał przy tym, że nawet niewielkie przekroczenie osi jezdni przodem kabiny samochodu ciężarowego, mogło doprowadzić do uderzenia w prawidłowo poruszający się, a również wykonujący manewr skrętu w prawo, samochód S. (...).

Powyzsze okoliczności miały zasadniczy wpływ na treść orzeczenia Sądu. Dla skazania P. L. (1), jego wina musi zostać, ponad wszelką wątpliwość, udowodniona. Nie może być w tym zakresie miejsca na jakiegokolwiek domniemania. Tymczasem materiał dowodowy nie daje podstaw, aby w sposób kategoryczny, nie budzący wątpliwości, przypisać obwinionemu sprawstwo i uznać, że to on, swoim nieprawidłowym zachowaniem na drodze, wytworzył stan zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu.

By orzec o sprawstwie za wykroczenie art. 86 § 1 kw należałoby przypisać obwinionemu skutek w postaci stworzenia realnego zagrożenia w ruchu drogowym. Analizując stan prawny zwrócić należy uwagę nie tylko na art. 86 § 1 kw, lecz także odpowiednie przepisy Prawa o ruchu drogowym. Jak wynika z art. 86 § 1 kw rodzajowym przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo w komunikacji, zaś indywidualnym - bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Wykroczenie to ma charakter materialny. Jak wskazano, do jego znamion należy skutek w postaci stworzenia realnego zagrożenia w ruchu drogowym. Poprzez zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym rozumieć należy zarówno reguły zawarte w przepisach określających porządek poruszania się na szlakach komunikacyjnych i zachowanie się w typowych dla ruchu sytuacjach lub wyrażone przez przyjęte oznakowanie, oświetlenie i sygnalizację, jak i reguły nieskodyfikowane w sposób szczegółowy, a wynikające z wyżej wymienionych przepisów oraz istoty bezpieczeństwa w ruchu, które muszą znaleźć zastosowanie wszędzie tam, gdzie nie ma sprecyzowanego przepisu (uchwała SN z 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3-4, poz. 33).

Podstawową zasadą w ruchu drogowym jest obowiązek uczestnika ruchu i innej osoby znajdującej się na drodze zachowania ostrożności albo - gdy ustawa tego wymaga - szczególnej ostrożności, unikania wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z

ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Do podstawowych zasad należą także zasada ograniczonego zaufania (art. 4 prawa o ruchu drogowym), prędkości bezpiecznej (art. 19 prawa o ruchu drogowym), zmiany kierunku jazdy i pasa ruchu (art. 22 prawa o ruchu drogowym), wymijania (art. 23 ust. 1 prawa o ruchu drogowym) i inne. Zachowanie należytej ostrożności oznacza, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy, ostrożność wymaganą w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przeczornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze.

Zmiana kierunku lub pasa ruchu została opisana w art. 22 ww. ustawy. Zmiana pasa ruchu polega na zmianie położenia pojazdu w stosunku do krawędzi lub osi jezdni, przy utrzymaniu ruchu na tej samej jezdni. Jest to zmiana podłużnego pasa jezdni wystarczającego do ruchu jednego rzędu pojazdów wielośladowych. Przy zmianie kierunku jazdy może nastąpić wymuszenie pierwszeństwa, w tym także wobec pieszych. Przy zmianie pasa ruchu zaś może dojść do zajechania drogi, które nastąpi wówczas, gdy pojazd wjedzie przed jadący pojazd w takiej odległości, że zmusza kierującego nim do gwałtownego hamowania, zjechania na pobocze, wykonania skrętu lub zmiany pasa ruchu.

Okoliczność ta musi być jedna udowodniona. Jak jednak podkreślił biegły w opinii, wersja przebiegu zdarzeń podana przez P. L. jest logiczna, prawdopodobna i brak jest podstaw do jej wykluczenia lub choćby ograniczenia jej prawdopodobieństwa. Wobec takiego stanu rzeczy, za słuszną przyjąć należy konkluzję opinii, z której wynika, że przy tej wersji przebiegu wydarzeń, stan zagrożenia oraz sytuację kolizyjną wytworzył kierujący samochodem m-ki V.. To on bowiem przekroczył oś jezdni, w następstwie czego doprowadził do kolizji z samochodem marki S..

Wobec powyższego Sąd uniewinnił obwinionego od zarzucanego mu czynu, albowiem nie ma żadnych dowodów, które w sposób kategoriyczny, nie budzący jakichkolwiek wątpliwości, pozwalałyby na przypisanie mu winy, sprawstwa i skutku w postaci stworzenia realnego zagrożenia w ruchu drogowym.

W tym stanie rzeczy kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.